

נ ש י ק ה ת נ י

Griet Op de Beeck

An extract

Original title Kom hier dat ik u kus
Publisher Prometheus, 2014

Translation Dutch into Hebrew
Translator Shulamith Bamberger

© Griet Op de Beeck/Shulamith Bamberger/Prometheus/Flanders Literature – this text cannot be copied nor made public by means of (digital) print, copy, internet or in any other way without prior consent from the rights holders.

p 227-245

2002: 3 ח ל ק

1

השמש עומדת גבוה בשמיים. ההגה חם, כמעט חם מדי למגע. רק חודש מרץ ונדמה שכבר אמצע הקיץ. אני מתניעה את המכונית, מדליקה את המזגן ואת הרדיו. U2 שרים שזה יום יפה. אני מחליפה תחנה ומגיעה למוצרט. מוסיקה מתוקה כמו אסון מתקרב. אני ממשיכה לחפש, שום דבר לא מוצא חן בעיניי. הבעייה היא אצלי. אז בלי רדיו.

הדרך ארוכה וחדגונית. השמיים כחולים שקשה להאמין, השדות רחבים וריקים, פה ושם כמה פרות אבודות מגרשות זבובים בזנב. רק צמד טחנות רוח שובר את הנוף השטוח. הן מזכירות לי את הטחנות המיניאטוריות של פעם, על שפת הים, מסתובבות בצבעי מסטיק בוהקים על ארמון החול שלי. פעם אבא הרכיב לי שתי טחנות כאלה על הכידון של האופניים. כמה שדיוושותי מהר יותר, ככה הן הסתובבו מהר יותר. לאופניים שלו הוא חיבר רק טחנה אחת, בשביל אלכסנדר, שישב בכיסא על הרמה לפניו והיה פולט צווחות כשהיינו מדווחים במהירות נגד הרוח. את זה אני זוכרת.

סופסוף אני רואה לפניי את הפנייה. בית החולים נמצא בשולי העיר, האגף המודרני הגדול ולידו, בניגוד משווע, הבניין הישן שמזכיר בנייני ממשלה משנות השישים. אני לא מוצאת מקום חניה. כאילו העולם עוזר לי לדחות את הבלתי נמנע. אחרי שלושה סיבובים אני חונה על המדרכה, במקום שאסור בעליל לחנות בו. אני ממהרת, אני אומרת בקול. זה שקר גס.

אני צריכה להגיע לחדר 316. אני ניגשת לפקידה במודיעין ושואלת איך מגיעים לשם. היא נאנחת, כאילו יש לה דברים חשובים יותר מאשר לענות לאנשים שניגשים אליה לדלפק לבקש מידע. היא אומרת לי ללכת לאורך הפס הכתום ואחר כך לעלות במעלית לקומה השלישית.

אני לוחצת על הכפתור. כשמחכים, הזמן תמיד מתארך. גם כשהוא קצר. הדלת נפתחת בצלצול ואנחנו נכנסים כולנו יחד, חבורה שלמה. ריחות מתערבבים זה בזה: אפטרשייב חריף וזיעה ומסטיק מנתה ונעלי ספורט חדשים. אנשים שותקים באי-נוחות ומנסים לא להביט זה בזה. שניים בוהים במסך שמופיעים עליו מספרי הקומות. גבר בעל עיניים קודרות ממולל את זר הפרחים שבידיו. אישה עם שיפעת שיער ושפתיים צבועות בסגול כהה מביטה ברצפה, או בנעליים שלה, או בבטן שלה, קשה לדעת. רק הילד הקטן מביט בי, קצת כועס. אני תוהה אם זה מקרי. כשהוא ואביו יוצאים מהמעלית בקומה השנייה, הוא מוציא לשון בהתגרות. האב כורך זרוע סביב הילד, אולי כדי לתת לו חיבוק, אולי כדי להבטיח שיבוא איתו.

אני עוברת במסדרון של הקומה השלישית. הכול כאן ספוג בריח של מועקה. אישה יושבת בכיסא גלגלים ומחכה למישהו או למשהו. לפי ההבעה שעל פניה אפשר לראות שהיא מחכה כבר זמן מה. אני מקווה שלא שכחו אותה. המצח שלה מוכתם בכתמים אדומים יבשים, נושקים לקו השיער, והיא ממצמצת בפה זקן, למרות שאין לה מה ללעוס. קצת הלאה ממנה עומדת עגלה עמוסה בחיתולים ענקיים, כפפות גומי ומחטים חדות באריזות מוקפדות. בקצה העגלה תלוי שק אשפה מסריח מצואה. לפעמים מתאימות רק המילים הכי מגעילות, אני חושבת לעצמי. מעולם לא הבנתי למה משאירים את דלתות החדרים פתוחות בבתי חולים. אפשר לחשוב שהגברת ההיא, עם הקקטוס המצומק על אדן החלון, רוצה שזרים יראו את הרגליים החשופות שלה מונחות על השמיכות, מכוסות בוורידים כחולים. או שהאיש ששוכב במיטה מחפש לו קהל שיראה איך הוא שוכב שם פעור פה, מחרחר ונאנח ובוהה נכחו.

חדר 316 נמצא בסוף המסדרון. על השלט כתוב: "פנוי", אבל הדלת סגורה. מי יודע מה קורה מאחוריה. אני מצמידה אליה אוזן, לא שומעת כלום, דופקת שלוש פעמים ואז בכל זאת פותחת. אני רואה את אבי שוכב. הוא ישן. הוא לא נראה שלוו, גון פניו הוא בין לבן לאפור, הלחיים שקועות מעט, הוא זז באי-שקט, רגליו הרזות חשופות וכפות הרגליים, בעלות סוליות עור קשה וציפורניים צהובות-כהות, מזדעזעות מדי פעם, כאילו מישהו מדגדג אותו בנוצה. אני לא רוצה להתיישב לידו, לא כך, לא עכשיו. אני יוצאת שוב למסדרון ומתיישבת בכיסא שמיועד לממתינים. אחות מתקרבת אליי. היא נראית לי בת ארבעים פלוס, אבל השיער שלה אסוף בשני זנבות, כאילו שהיא שואפת להיות זמרת נוער במקום להסתובב במקום הזה. אני לא מאשימה אותה. היא נכנסת בסערה, בלי לדפוק, לחדר הסמוך ביותר אליי וכאילו לא די לאיש ששוכב שם שהוא זקן וחולה, היא צועקת אליו בקול שמגיע עד קצה המסדרון: "באתי לעזור לך עם השירותים. אתה יכול ללכת לבד לבית שימוש? כן? אז בוא, אני אוציא אותך מהמיטה. אוי, מה זה? יש לך חיתול. מה זה החיתול הזה? מה? גם אתה לא יודע? אז אני אלך לשאול."

אני מנסה לא להסתכל על האדון שיושב שם על המיטה ומחכה.
"תגידי, ז'וזפין, ההוא מ-312 אומר שהוא יכול ללכת לבד לבית שימוש, אז למה יש לו חיתול?" היא צועקת אל אחות אחרת, העסוקה בהמשך המסדרון.
"מה? ההיא שואגת אליה בחזרה.
"למה יש לו חיתול? זה מ-312. הוא משקר או שהוא באמת יכול ללכת לבד לבית שימוש?"
"כן, הוא יכול."
"אה, אז זה בטעות? בסדר!"
היא מסתערת שוב פנימה. "זה בטעות, החיתולי. בוא, אני אוריד לך, תרגיש יותר טוב. ועכשיו לשירותים, כן? בוא, אני אחזיק אותך."

אני מנסה לא להקשיב, אבל קשה לא לשמוע כשאנשים מרעישים כל כך. בינתיים אני חושבת על הסוף שלי, מתפללת למשהו קצת יותר מכובד: להימחץ מתחת לטלוויזיה שתיפול עליי מחלון ביום שמש במאי, או להיחנק בעוגייה יבשה כשאני יושבת בכורסה וקוראת עמוד לא מוצלח במיוחד בספר. אני הולכת לבדוק אם אבא עדיין ישן. עכשיו הוא אפילו נוחר קצת. נראה שהוא זקוק לזה. להעיר אותו זאת לא אופציה, אני חושבת לעצמי ומרגישה איזו הקלה. אבל מיד אחר כך אני מאשימה את עצמי.

אמרו לנו שרק בשבוע הבא נדע יותר. ביקשו שנצא למסדרון. רופא גריאטר ועוד איזה רופא מומחה שלא הציג את עצמו. שמו של רופא הזקנים היה בורסטלאפ. זה מה שהוא אמר: "שלום, אני דוקטור בורסטלאפ." אותו זה לא הצחיק. הוא גם לא אמר שם פרטי, זה נראה לו חסר כל חשיבות. דוקטור בורסטלאפ היה איש דהוי: כמה שערות אחרונות שמכסות ברישול את הראש, עיניים קטנות, פה חסכני, פנים אפרפרות. כאילו התאים את עצמו לאווירת החולי. הרופא האחר מלמל בשקט מחושב ואמר שלא צריך להקדים את המאוחר, שחשוב להישאר אופטימיים, לטובת החולה. המשפט האחרון כשלעצמו כבר נשמע לי מבשר רעות. בורסטלאפ מצא לנכון להוסיף: "אבל ברור שהאדון חלש. אולי כדאי גם לא לצפות לנסים." ואז עיוות את פיו בחיוך, או משהו שהיה אמור להיות חיוך, כאילו הבין פתאום שהוא מדבר על אבא שלי.

"הוא אומר שכואב לו גם הגב, אפשר לעשות משהו?"
"לעתים קרובות אנשים לא יודעים בדיוק איפה כואב להם. מה שנראה להם ככאב גב, יכולות להיות לו סיבות שונות. גם בעניין הזה תצטרכי להתאזר בסבלנות עד שיהיו לנו כל התוצאות."
"אבל אתה לא יכול לתת לו משהו נגד הכאב?"
"אנחנו ננסה להקל על האדון במידת האפשר, כמובן."
ואז, בלי להיפרד רשמית, הסתלקו.

אבא שוכב מולי ולי אין חשק לחכות לביקור הבא. לא עכשיו, לא מארי. אני יורדת למטה במדרגות ונמלטת בדלת צדדית. אני נכנסת למכונית ודופקת את הברך. אני כל כך מגושמת. ממש כואב. אני מתיישבת, משפשפת את הברך ומביטה באיזו אימא שעוברת על פני עם הילדה שלה על הידיים. הן משוחחות ברצינות על צבעי המכוניות. אני מביטה בהן כשהן מתרחקות. לפעמים אני הנקבה הכי חזקה בעולם. לפעמים אני רכיכה.

2

"אלה תפוסים", האישה ממהרת לומר ומביטה בי כאילו הותקפה על ידי גדודי אויב. היא השתמשה במטריה גדולה, סל קניות רציני ושני סוודרים של ילדים כדי לנכס לעצמה שבעה כיסאות בסך הכול.
"רציני רק לשבת על הכיסא הזה. אלה אחי ואשתו," אני מצביעה על אלכסנדר וצ'ארלי, ואחר כך על כיסא שלא מונחים עליו חפצים שלה. האישה מביטה בי בחשדנות. "אני הסנדקית של הילד שלהם," אני מוצאת לנכון להוסיף.

"אה," היא עונה בלי שום התנצלות.

אני מתיישבת. "אני מצטערת, לא יכולתי להגיע קודם, מרקוס איחר לישיבה."

"לא נורא, הגעת בזמן," אומרת צ'ארלי.

"אז מה, מארווין מתרגש?"

"כן, הם התאמנו עם המורה על איזה ריקוד. היא למדה מחול ג'אז, משהו כזה, הדרישות שלה די גבוהות. זה לא פשוט למארווין." צ'ארלי צוחקת. היא לא דומה בכלום לאימא הממוצעת שאני רואה סביבי. מאז שקולקציית הבגדים שלה זכתה להצלחה בינלאומית, רוב הזמן אלכסנדר מטפל במארווין. נראה שהסידור הזה מתאים להם מאוד.

ההופעה מתחילה בעוד כמה דקות. ילדים מתרוצצים ומקרקרים, הורים, סבים וסבתות מחפשים מקום

ישיבה, גבר עם שפם מסתלסל מצלם את הקהל במצלמת וידאו, מה שקצת מוזר בעיניי.

"נו, את אופטימית?" שואלת צ'ארלי.

"בעניין אבא? אני לפחות מנסה. אבל אני מרגישה שלא הייתי בסדר."

אלכסנדר רוכן קדימה כדי לשמוע אותי טוב יותר: "למה את מתכוונת?"

"צ'ארלי ואני דיברנו על זה, מתי זה היה...? בארוחה ההיא, כשחגגתי שלושים וחמש. אמרנו שאבא ממש

רזה."

צ'ארלי מהנהנת. "הוא אמר שהוא מנסה להיפטר מהבטן שלו ושמאז הפנסיה הוא הרבה יותר פעיל ואוכל

פחות מתוקים. ואפשר היה לראות את התוצאות, לכן זה לא נשמע כל כך מוזר. הוא הרי גם קנה מדריך ציפורים

ויצא איתו לטיולים, משהו שהוא רצה לעשות כבר המון זמן. והוא רוקן את המוסך ואת עליית הגג וגם את המחסן

בגינה מאחור. הוא היה עסוק כל הזמן."

"כן, אבל אני אף פעם לא המשכתי לשאול. הייתי צריכה לדעת שאצל אבא צריך להמשיך לשאול.

והרופא אומר שתפסנו את זה מאוחר מדי, לא?"

"את יודעת מה אימא אומרת עכשיו?" הפנים שלו רציניים. "שהוא עשה את כל העבודות האלה באיטיות

נוראית, הוא פשוט לא היה מסוגל לעבוד יותר מהר. ושהוא לא ממש טייל, הוא נסע במכונית לאיזה מקום והתיישב

שם על ספסל." אחי מספר את זה בנימה עובדתית יבשה. "הוא גם אכל יותר, כדי לעלות שוב במשקל."

"למה מארי מספרת את זה רק עכשיו?"

דיברתי איתה על זה שלשום והיא אמרה שהיא כבר כמה זמן הבינה שמהו לא בסדר. "אז למה היא אף פעם לא אמרה לנו על זה משהו?"

"אבא לא הרשה לה, זה מה שהיא אומרת. לי אישית זה תמיד נראה מוזר שהוא נותן לבחור לנהל את המרפאה. הוא רק בן שישים ואחת וכל החיים שלו הוא לא עשה שום דבר חוץ מלעבוד."

"דווקא בגלל זה זה נשמע לי הגיוני, וגם ההסבר שלו היה משכנע."

"כן, הוא תמיד היה טוב בהסברים משכנעים, לא?" אלכסנדר אומר את זה בהבעה של ספק רוגז, ספק חמלה. "אימא אומרת שהוא פשוט כבר לא עמד בעומס העבודה."

"מתי הוא הפסיק לעבוד?"

לפחות לפני שנה? "צ'ארלי מביטה באחי. אלכסנדר מהנהן. "ממש אופייני לאבא שלך, להמשיך להסתובב עם הבעיות שלו, לא? הוא תמיד פחד ממחלות ורופאים. כמו הרבה אנשים שעובדים במערכת הבריאות, דרך אגב." צ'ארלי מצביעה על הבמה. "הנה, מארווין כבר מחכה מאחורי הקלעים, אתם רואים אותו?" אנחנו מיד מנופפים לו, אבל הוא כבר נעלם. אני נזכרת באבא, כמה שקט הוא היה אז, במסיבה. איך כבר בעשר וחצי הוא אמר שכמעט הגיע הזמן לישון, ואיך אני הקנטתי אותו בחיבה, בהנחה שהוא מתלוצץ.

"הוא נראה ממש עייף אז, בארוחה המשפחתית, ביומולדת שלי."

"מה אמרת?" שואל אלכסנדר כשמבטו נעוץ בבמה, כנראה בתקווה לראות שוב את מארווין.

"לא, כלום, עזוב." בני משפחתה של האישה עם הכיסאות הנצורים מגיעים. לגבר שמתיישב לידי יש ריח של חדר הלבשה במכון כושר. אני מסתובבת עוד קצת לעבר צ'ארלי. "אני לא מבינה למה מארי לא ניסתה לשכנע אותו ללכת לרופא."

"שמארי וינסנט תשכנעו?" צ'ארלי אומרת ומגחכת.

"אימא לא יכולה להגיד לו שום דבר, מונה, את הרי יודעת את זה, לא?"

"אני לא מבינה איך לא ראיתי את זה, הרי בדרך כלל אני..." ואז פורצת מוסיקה מהרמקולים, משהו של כריסטינה אגילרה, נדמה לי. כעשרים ילדים עולים אחד אחד על הבמה ומזנקים כולם בבת אחת לתנוחה זהה. מארווין עומד בשורה הראשונה, פניו מביעים ריכוז מוחלט. הילדים משנים תנוחה ומתחילים לנוע מרגל לרגל ולבצע משהו קצבי בידיים. קשה לקרוא לזה אמנות, ובכל זאת עוברת בי צמרמורת. אני מנופפת למארווין באמצע ההופעה. מחווה טיפשית בתזמון גרוע. הבעה לא מוצלחת של גאווה.

אני שואלת את עצמי אם אבא בא אי-פעם לחגיגה בבית-ספר שלי. אני לא בטוחה, אבל אני חושבת שלא. אני בכל אופן לא זוכרת דבר כזה.

3

הגסטרואנטרולוג, רופא חדש, פונה אלינו. הוא מדבר בקול חרישי, כאילו המילים פחות צורבות כשהן נאמרות בשקט. לצורך הרגע הוא עטה על פניו את ההבעה הנייטרלית ביותר שלו. לא אתפלא אם הוא התאמן עליה מול הראי כשהיה סטודנט. אף לא קמט אחד במצח, זוויות הפה לא עולות ולא יורדות, העיניים כמעט חסרות הבעה, אמנות בפני עצמה. לא שאני מצפה מרופאים שיזחלו על הרצפה מרוב צער על כל אבחון מדכדך, אבל משהו שאפשר לבלבל בינו לבין חמלה היה יכול לשפר את התחושה. בזמן שעמיתו מדבר, בורסטלאפ משפיל מבט, מושך באף, מכחכה, לוחץ על כפתור העט שלו ארבע פעמים בנקישה, מעביר יד בשערו הדליל, זוקף את הכתפיים כאילו הגב כואב לו.

מארי מסתכלת על הדוקטורים אחרת ממני. בתור בתו של קרדיוולוג היא מתמצאת בעולמם, וזה המסר שהיא שואפת להעביר להם. היא משתמשת במונחים רפואיים פחות מקובלים, ולא בהכרח מועילים בהקשר הזה: קרצינומה במקום גידול סרטני, סדטיב במקום תרופת הרגעה, רובלה במקום אדמת - את זאת היא מזכירה בדרך אגב כאחת מהמחלות שלקתה בהן, כדי להראות שיש לה ניסיון מוכח בהתמודדות עם כאבים ומחויבים. היא ממציאה תת-שאלות שלא נועדו לקבלת תשובה, אלא להוכחת הידע שלה. היא יוצאת מגדרה כדי להחמיא לרופאים על הידע והיכולת שלהם, שמבחינתי עדיין לא הוכחו. אלכסנדר מנסה לנצל כל הפסקת נשימה של מארי כדי לברר מה בדיוק המצב.

ואני יושבת על הכיסא שצירפתי אליהם וצופה מהצד. מטריד אותי שאבא אינו נוכח, כי זה מה שמארי רצתה. ומפתיע אותי שהרופאים הסכימו לזה. אבל זה לא הדבר היחיד שמפתיע אותי כאן. אין לי חשק להקשיב, הרי די בכמה מילים כדי להבין. שמדובר מן הסתם בנייתוח פליאטיבי, להקלת הסימפטומים. שהגידול במעיים כנראה די גדול. שיש סיכוי ריאלי שהוא יתפשט לאברים אחרים, אבל את זה יוכלו לראות רק כשינתחו אותו. שבמקרה הגרוע יהיה צורך בסטומה, לפחות באופן זמני. כל משפט מערער עוד ודאות. רק ממש ממש בסוף הגסטרואנטרולוג מוסיף שעם קצת מזל יהיה לו עוד זמן. הם כמובן לא רוצים להתחייב, אבל משהו בין שנתיים לחמש שנים בהחלט יכול לבוא בחשבון. עם קצת מזל.

ואז בורסטלאפ מתעורר פתאום מהתרדמת הקטנה שלו. "עם קצת מזל," הוא מוסיף בפעם השלישית. אם אדם יודע שיש לו עוד חמש שנים לחיות, האם הוא נחשב גוסס? האם אפשר להיפרד ממישהו במשך חמש שנים? הרופאים מושיטים לנו יד, מאחלים לנו בהצלחה כמתחייב ומשלחים אותנו למסדרון. ושם שלושתנו עומדים רגע מחוץ לזמן. אף אחד מאיתנו לא מדבר, אף אחד לא מביט באף אחד, אף אחד לא עושה כלום. כשתובנה מתחילה להכות שורש, דרוש לה מרחב.

אנחנו עדיין שם כשבורסטלאפ יוצא מהחדר. מארי נראית כאילו תפסו אותה על חם. "בואו," היא אומרת כשהיא פוסעת לעבר הקפטריה ומסבירה לנו בדרך מה אפשר לאכול שם. כאילו שאנחנו לא יודעים. "בסך הכול העוגה הזאת פשוט לא טעימה." מארי בולסת את עוגת המישימש באנחה. לעתים רחוקות היא אוכלת משהו מתוק בציבור, אבל את משולש העוגה הענק הזה – בבתי חולים מגישים מנות מנחמות, זה מה שחשבתי לעצמי כשראיתי את המשולשים האלה מונחים ברישול על הצלחות – היא מחסלת בקצב. אלכסנדר שותה את הקפה שלו, מביט בי כאילו אני אמורה לומר משהו. אני מפנה ממנו את המבט.

הקפטריה נמצאת באגף החדש של בית החולים. היא מעוצבת בסגנון שאמור להיות עליז: קיר אחד בוורוד עתיק, לידו קיר בירוק בהיר וכל השאר בגווני רעננים של לבן, שולחנות דמויי עץ וכיסאות אפורים כהים עם רגלי אלומיניום, רצפת אריחים מבריקה ומנורות מכוערות בלבן-בז', כמו התקרה.

מארי ואלכסנדר מסכימים ביניהם והם רוצים שגם אני אסכים איתם. ככה זה אצלנו במשפחה, אנחנו מסכימים זה עם זה כי אנחנו אוהבים זה את זה. ואת האהבה הזאת צריך להוכיח שוב ושוב, למשל בהסכמה פה אחד על השקפה מסוימת. בדרך כלל זאת ההשקפה של מארי, כי אנחנו לא רוצים שהיא תהיה עצובה. האושר של מארי היה תמיד חשוב, כנראה בגלל שהעצב שלה כל כך גלוי לעין. אישה שעשתה למענך כל כך הרבה, ואת אפילו לא הילדה שלה. אני מביטה בה, אני רואה כמה היא סובלת, הפנים שמאחורי העוגה לא משאירים מקום לספק. אבל הבקשה שבהם קשה לי.

"אבא הוא אדם בוגר ואינטליגנטי, יש לו זכות לדעת מה קורה איתו, אתם לא חושבים?"

עיניה של מארי קרות כקרח.

אלכסנדר מסיר את שעון היד שלו, מניח אותו מולו על השולחן, כאילו הוא רוצה למדוד כמה זמן ייקח לי להיכנע. "מונה, את יודעת טוב מאוד שאבא לא מסוגל להתמודד עם זה. הוא כל כך פוחד מסרטן, שהוא התעלם מהכאב כל הזמן הזה. המחשבה שאין פיתרון חד משמעי תמוטט אותו. זה יהיה אכזרי ואגואיסטי להפיל את זה עליו. חוץ מזה, גם מבחינה רפואית חשוב שהוא יהיה אופטימי, לא? זה יגדיל את הסיכוי שהוא יחלים מהר ויהיו לו עוד כמה שנים טובות. תסתכלי על זה כך."

כך אני צריכה להסתכל על זה. אלכסנדר אומר את זה בחיבה, אני יודעת. מארי גורפת במזלג את שאריות העוגה בצלחת שלה. היא לא מביטה בי. אני רוצה לשאת דברים בזכות האוטנטיות והיושר, בזכות הצורך להתייחס לאנשים ברצינות, אפילו כשהם פוחדים, הצורך להביט למציאות האכזרית בעיניים, כי זה אולי לא הכי קל, אבל זה הכי יפה. אבל הארנבת המדוללת שבי אומרת: "אני חושבת שצ'ארלי הייתה מסכימה איתי."

"צ'ארלי היא לא משפחה," אומרת מארי. אלכסנדר מביט בה. "טוב, לא ממש. אתה יודע למה אני

מתכוונת."

בסופו של דבר אני מרימה ידיים. כשאנחנו קמים, אלכסנדר מחבק אותי. הוא אף פעם לא עושה את זה. ואז מארי מצטרפת אלינו לחיבוק קבוצתי. אני חשה את גופה הגרום כנגד גופי, יש לה ריח של שיער שמזמן לא נחפף ושל שפתון לחות עם קוקוס.

"אני לא יודעת מה הייתי עושה בלי הילדים שלי. אני אוהבת אתכם, אתם יודעים את זה, לא?"

"כמובן, אימא, " אומר אלכסנדר.
"בזמנים כאלה אנחנו צריכים לתמוך אחד בשני. יחד נעבור את זה."

מארי נכנסת לאבא, אני מחכה בחוץ עם אלכסנדר. הוא מעשן סיגריה בעצבנות ולא מביט בי, כאילו הוא רוצה שאני אשאל או אומר משהו.
"אתה בסדר, אחי?"
"אני כל כך שמח שלא נהייתי רופא." הוא משליך את בדל הסיגריה העשן על האספלט ומשאיר אותו כמו שהוא. אני מועכת את הבדל ברגלי, מחייכת אל אחי. הוא לא רואה. פניו מתקשחים. עכשיו אני צריכה להמשיך, בקור רוח, כי אין ספק שמסתתר מאחורי זה משהו.
" לא הגיע הזמן להתקשר לאנה-סופי?" לפעמים קל יותר לשאול שאלה חדשה מאשר להגיב.
"אבל אז נצטרך לספר לאימא ואבא, לא? עדיף לחכות עד אחרי הניתוח, שנדע בדיוק למה אפשר לצפות, לא?"

4

"אה, דרך אגב, ביקשת שאני אבוא איתך מחר לאבא שלך, אבל אני לא אצליח, אני בדיוק עובד על פרק קריטי ואני חייב להמשיך לכתוב." לואי אומר את זה כבדרך אגב. תוך כדי שהוא שובר קובית סוכר לשניים ומטיל חצי ממנה לקפה שלו.
"נחמד מצדך."
"אני אסתדר גם בלי הסרקאזם."
"טיפת הסרקאזם האחרונה שלי התייבשה עוד לפני מלחמות חניבעל. כבר מזמן נמאס לי לנדנד לך על הדברים האלה."
"על איזה דברים?"
"מממ... האגוצנטריות שלך, חוסר האמפתיה שלך, היחס שלך לאנשים: כשאתה עסוק במשהו, אתה מכניס אותם להקפאה ומותר להם לצאת שוב רק כשזה מתאים לך. תבחר."
"אני אעמיד פנים שלא שמעתי את זה."
"איך שאתה רוצה."
"את לא יכולה להבין את זה. רק מי שכותב יכול."
"אין בעיה. אמרתי כבר שאין לי חשק לנדנד." אני חוזרת לקרוא בספר שלי.
"די, מותק, את יודעת שאני מזדהה איתך, אבל את כבר מכירה אותי מספיק זמן, את צריכה לדעת כמה חשוב לי להמשיך לכתוב כשאני מגיע לקטע קריטי."
"ובשבוע שעבר היה חשוב לך להשתתף באירוע בספריה, ולפני יומיים היית פשוט חייב ללכת לקבלת הפנים, אחרת גורלה של הספרות היה נחרץ בלעדיך."
"ידעת שאני סופר כשבחרת בי."
"ובסופשבוע שעבר ארלט ממש ממש הייתה זקוקה לך, וביום חמישי בדיוק הרגשת שאתה הולך להיות חולה, ולמחרת, דרך אגב, לא הזכרת את זה בכלל."
"הממחטה שלי הייתה ספוגה בנזלת. רק חסר שאבא שלך היה נדבק ממני."
"גם אם לא היה לך תירוץ אמיתי לא לבוא איתי, כבר היית חושב על משהו."
"אפשר לחשוב שאבא שלך מחכה רק לי."
"אני ממש לא מצפה שתבוא איתי תמיד, אבל מדי פעם – זה היה משמח אותי."
"את הרי יודעת שזה מחזיר אותי לרגעים האינדיבידואליים ההם: הגסיסה של אחי, הסנדקית שלי שמתה לפני שלוש שנים. קשה לי מאוד עם כל זה."
"ואיפה אני הייתי כשהסנדקית שלך גססה?"
"נכון, את הרבה פעמים באת איתי, ואני אסיר תודה לך על זה. את יותר חזקה ממני."

"פיתרון קל. גם לי זה לא היה פשוט, אבל עשיתי את זה בשבילך."
 "אפשר לחשוב שאני לא עשיתי המון בשבילך."
 "תגידי שלושה דברים שעשית. גם מלפני הרבה זמן, אם אתה רוצה."
 "לפני שבועיים. לקחתי אותך למסעדה המפוארת שרצית ללכת אליה כבר הרבה זמן."
 "זאת הייתה מתנת יומולדת זוהרת, אבל מאוחרת, כי בשנה שעברה לא נתת לי כלום. וחוזר מזה גם אתה ניהנית, לא?"
 "כשהתלבטת אם להסתיר מאבא שלך חלק מהדיאגנוזה, שוחחנו על זה בפרוטרוט."
 "אתה נאמת והסברת איך אתה רואה את זה, ונתת לי את ההרגשה שאין מקום למה שאני חושבת ומרגישה. בדיעבד זה רק פגע בי."
 "בחייך, זאת הייתה שיחה טובה."
 "בעיניך. אבל ניקח את זה בתור דוגמא ראשונה. עוד שתיים."
 "..."
 "כמו שאמרתי."
 "את כל כך מלחיצה אותי, שאני כבר לא יכול לחשוב. אבל את יודעת כמה שאני אוהב להיות איתך."
 "הכי קל לומר את זה, לא?"
 "אף אחד לא אוהב להיות איתך יותר ממני, את יודעת את זה. את משחקת משחק פרוורטי, תופסת אותי על המילה."
 "אני שואלת אותך שאלה פשוטה ולך אין מה לענות."
 "אלופת המניפולציות במיטבה."
 "מי שמדבר."
 "יופי, תמשיכי. כן, אני טוב במילים. אם אני לא טועה, זה אחד הדברים שמשכו אותך."
 "נכון."
 "נחמד שאת מאשרת. בעצם את ילדה טובה, יש לך לב טוב, אני יודע."
 "אתה זה שלא היית בסדר, מה?"
 "את מפריעה לי לעבוד, את עושה לי סצנות רק בגלל שאני צריך לכתוב, ואני זה שלא בסדר. הכול שאלה של פרשנות."
 "///בסדר גמור. אמרתי מההתחלה שאני לא רוצה להתווכח ובסוף אני תמיד, אבל ממש תמיד, מתאימה את עצמי לרצונות שלך."
 "בדיוק, בסוף. ורק אחרי שאת מטרטרת לי את השכל שעות."
 "אבל הרבה פעמים אני גם מתאפקת. רק ש... אני מרגישה שאין לי אף אחד, ועכשיו, עם הסיפור הנורא הזה..."
 "אם כל כך רע לך איתי, אז תחפשי לך מישהו אחר. איזה גבר נחמד ומשעמם עם מקצוע בנאלי, שישב לידך כל ערב על הספה ויפטפט איתך על טרדות היומיום ועל כאבי הלב שלך."
 "די עם השטויות. אתה קיצוני לצד השני. ועכשיו, כשאבא שלי חולה, קשה לי עם זה יותר מאשר בדרך כלל. מותר לי, לא? גם אני רק בן-אדם."
 "מונה היא רק בן-אדם, פעם ראשונה שאני שומע את המשפט הזה."
 "אולי יש לי סיבה לומר את זה מדי פעם."
 "אם אני כל כך מאמלל אותך, אני אעזוב אותך. תהיי חופשייה והכול יהיה בסדר."
 "אוף."
 "שום אוף. אני אגיד לך משהו: האמת היא שממש נמאס לי מהתלונות האלה על האגואיזם שלי ואני לא יודע מה. תתעוררי: אנחנו חיים בדור של אינדיבידואליזם, כולם עסוקים קודם כל בעצמם, גם את עושה אותו הדבר כשאת דורשת אותי לעצמך בזמן שאין לי ראש לזה. זה לא מה שאני מצפה לו בקשר, אני מצפה לתמיכה והבנה ו..."
 "ואני לא נותנת לך את זה?"

"לפעמים כן, אבל לא תמיד. אין לך מושג מה זה עושה לי, לשמוע כל הזמן שאני כביכול לא מספיק טוב. אני בכנות לא יודע אם אני מסוגל לעמוד בזה. לפעמים אני חושב ברצינות על..."

הקיבה שלי מתכווצת כשאני שומעת את המילים האלה. "אני מצטערת, לא רציתי לפגוע. אני פשוט מרגישה... ו..." אני משתתקת.

"כן? מה עוד?" הוא אומר את זה כאילו הוא חותך לי בנשמה.

"ואני מתגעגעת אליך. אני רוצה להיות איתך. אני לא רוצה לכעוס עליך, גם לי זה עושה רע."

"אוי, ילדונת, אל תרגישי רע. אני כאן. את לא צריכה להתגעגע אליי."

אני הולכת ומתיישבת לידו והוא מחבק אותי. ברגע הזה כל המחשבות משתתקות. אני רק שמחה על ההרמוניה שחזרה, על הזרועות שמחבקות אותי. כשכועסים עליי, אני פשוט לא עומדת בזה.